

TVRDHLAVÝ TUREK.

Napsal Julius Verne.

Aut. překlad Ot. Petrové.

Ahmetovi však bylo lhostejno, spí-li na dobrém či špatném loži. Byl zaujat jistými myšlenkami, nemohl usnouti. Obával se stále o bezpečí mladé dívky a pravil si, že s utonutím Guidary nezmyslelo veškeré nebezpečí. Proto dobře se ozbrojiv, bděl u východu kхану.

Ahmet učinil dobře: měl přičinu k obavám.

Jarhud po celý den ani s očí nespustil malou karavánu. Kráčet v jejích šlépějích, avšak tak, aby nebyl nikým zpozorován, neboť byl znám Ahmetem tak dobře, jako oběma dívkami. Číhal, špehoval a kul plány, jak by se u niklé kofistí opět zmocnil, — a pro všechny případy dopsal Scarpantovi. Tento jednatel Saffarův. Hlíd se dle toho, co bylo v Caři hradech ujednáno, měl již od několika dnů býti v Trapezuntu. Proto před svým příchodem do tohoto města dal mu Jarhud dostaveníčko na příští den v karavanserailu Rissaru, aš mlí od Trapezuntu vzdáleném, aniž by se však o zkázce Guidary a jejich osudných následcích byl zmiňoval.

Nuže, Ahmet učinil nanejvýš dobře, že bděl; jeho předtucha ho neklamala. Jarhud mohl se v noci přiblížit až k samému kхану, aby se přesvědčil, zdali obě dívky v arábě spí. Na šťastí proň postřehl, že stojí Ahmet na stráž, tak že mohl se nepozorovaně vzdáliti.

Nyní však, místo aby stoptoval karavánu, dal se maltský kapitán východně na silnici do Trapezuntu. Záleželo mu na tom, aby Kérabana a jeho družinu předhodil. Chtěl se před jich příchodem do tohoto města poraditi se Scarpantem. Proto užšídl úprkem na koni do karavanserailu Rissaru. Allah jest veliký, budížel! V pravdě byl by však lépe učinil, kdyby byl penechal Jarhuda přežiti mužstvo, které sestávalo ze samých padouchů a které utonulo při zkázce Guidary!

Přibližně rána, dne 16. září, byli všichni záhy vzhůru a ve velmi dobré náladě, — až na Bruna, jenž tázal se v duchu, kolik liber ještě ztratí, než se dostane do Skutari.

„Drahá Amasičko“, pravil Kéraban, „dovol, ať tě políbím!“

„S radostí, milý strýčku“, pravila dívka, „dovolíte-li, abych vás již nyní takto nazývala.“

„Zdali ti to dovolím, drahé děvče! Ba můžeš mne otcem jmenovati. Což není Ahmet můj syn?“

„Jest jím, strýče Kérabane“, zvolal Ahmet, „a proto dovoli si vám dáti rozkaz, jak to jest právem syna vůči otci.“

„A jaký rozkaz?“

„Abychom okamžitě odcestovali. Koně jsou pohotově a ještě dnes večer musíme být v Trapezuntu.“

„A budeme tam,“ zvolal Kéraban, „a vyjedeme odtamtud zítra za úsvitu slunce! — Nuže, příteli Van Mittenne, bylo tedy psáno, že užijeme jednoho dne Trapezunt!“

„Ano, Trapezunt!... Jak skvělé jméno městal!“ odtušil Holanďan. „Trapezunt a jeho návrh, na němž Deset tisíc odbývalo hry a zápas, tělocvičné za zasedání Dracontia, mohu-li věřiti cestovníma průvodci, kteráto kniha zdá se mi být pečlivě sestavena. Skutečně, příteli Kérabane, není mně nepřijemno, že křím Trapezunt!“

„Nuže, Van Mittenne, odnesete-li z této cesty pěkné vzpomínky.“

„Mohly být úpinější!“

„Celkem nemáte si nač stěžovat!“

„Ještě nejsme u konce!...“ mružel Bruno do ucha svého páza jako věštec, jehož úkolem jest připomínati smrtelníkům nestálost věcí pozemských.

Karavana opustila kхан v sedm hodin ráno. Počasí se stále vyjasňovalo a malé vločky ranní mlhy zmizely v brzku úplně na azzurovém nebi.

V polodne stanuli v městečku Ofu, starožitném Ophis, kteréž bylo rodištěm vznešených feckých rodin. Bylo zde v skrovném hostinci poobědváno, při čemž bylo použito zásob araby, jež ostatně pomalu již docházely.

Hostinský byl totiž velmi roztržit a nestaral se o své hosty, neboť byla jeho žena těžce nemocna a dobrý ten muž nebyl s to, aby opatřil jí lékařské. V okolí žádného nebylo a poslati proň až do Trapezuntu, to bylo by přílišnou výlohou pro chudého křmáče.

Proto také domníval se milý Kéraban, podporován jsa Van Mittenem, že měl by vykonati službu „hakima“, totiž doktora, a předeptati nějaký jednoduchý lék, jež bylo by možno v Trapezuntu dostat.

„Zehnej vám Allah, pane!“ zvolal manžel křmáččin, „avšak bude ten lék státi mnoho?“

„Dvacet piastrů,“ odtušil Kéraban.

„Dvacet piastrů!“ vykřikl hostinský. „Ah, za tento peníz mohl bych si koupiti jinou ženu!“ Na to odešel, děkuje svým hostům za jich dobrou radu, aniž by se však dle ní řídil.

„Toť praktický manžel!“ pravil Kéraban. „Měl jste se v této zemi oženiti, Van Mittenne.“

„Snad,“ odtušil Holanďan.

V pět hodin večer zastavili se cestující v Sjurmeně, aby poverčeli. Odcestovali odtud o šest, zamýšlejíce dostati se ještě před soumrakem do Trapezuntu. Avšak opozdili se tím, že zlomilo se jedno kolo araby as dvě míle od města. Bylo kolem deváté hodiny večerní. Proto nuceni byli ztráviti v karavanserailu, který byl dobře znám cestujícím, na vřtévujícím tuto část Malé Asie.

KAPITOLA 6.

Nové nástrahy.

Karavanserail rissarský, tak jako všechny stavby tohoto druhu, jest úplně přizpůsoben k službám cestujících, již se v něm před svým příchodem do Trapezuntu zastavují. Jeho šéf, či hlídač, jak ho kdo chce nazývat, — jakýsi Turek jménem Kidros, velký to šibal, ještě prohanější než jsou obyčejní lidé jeho druhu, spravoval jej s velkou péčí. Hle děl uspokojiti své hosty z vlastních svých zájmů, jimž výborně rozuměl. Byl vždy jich míněn, — ba i když jednalo se o zapravení účtu, jež přilíš našpikoval, tím způsobem, že mohl je snížiti o ještě slušnou sumu, a to na oko ze samé přívětivosti ku svým váženým hostům.

Vizme, z čeho pozostával karavanserail v Rissaru. Byl to rozsáhlý dvůr, obklopený čtyřmi zděmi s jedněmi širokými vraty. Po každé straně těchto vrat byla vřška s tureckým pavilonek, odkudž bylo možno pozorovati cestu, zda jsou jisté. V silných těchto zdích bylo někde dvanáct, vedoucích do oddělených světnic, v nichž cestující přenocovali, ne-

boť jen zřídka za dne byly obydleny. Dvůr osázen byl několika morušemi, poskytujícími trochu stínu před palčivými paprsky jižního slunce. Uprostřed byla studna s okovy, jež bylo možno vyprazdňovati do jakéhosi polo-okrouhého žiak. Zvenčí umístěno bylo několik kolnám podobných stájí, v nichž koně dostatečně píce a steliva nalézali. V zadu kromě toho zaraženy koly, k nimž byli uvazováni mezci a dromedáři, kteří jsou na pohodlí stáji méně uvyklí.

Tohoto večera čítal karavanserail jistý počet cestujících, z nichž se někteří do Trapezuntu, jiní pak do západních krajů, Arménie, Persie neb Kurdistanu ubírali. Aš dvacet pokojů bylo obsazeno hosty, kteří ponejvíce již odpodívali.

Kolem deváté hodiny večerní procházeli se ještě jedině dva muži ve dvoře. Hovořili živě, dívajíce se chvílemi netrpělivě na cestu.

Tito mužové, oděni jsouce velmi jednoduchým krojem, aby nezbudili pozornost cestujících, byli Saffar a jeho jednatel Scarpante.

„Opakuji vám, vážený Saffare,“ pravil poslední, „zde jest karavanserail rissarský. Zde dává nám právě dnes Jarhud ve svém dopise dostaveníčko.“

„Ten pes!“ zvolal Saffar. „Co dělá, že ještě nepřišel?“

„Bude zde co nevidět.“

„A jaký má to nápad, že chce sem přivézti Amasii, místo aby ji přimlo do Trapezuntu Jopravit?“

Jak viděti, nevěděl ni Saffar, ni Scarpante o zkázce Guidary a z toho vyplývajících následcích.

„Dopis jarhudův,“ pokračoval Scarpante, „přišel z Atiny. Není v něm ani zmínky o unesené dívce, za to však obsahuje prosbu, abych se dostavil do karavanserailu rissarského.“

„A on zde ještě není!“ zvolal Saffar, učiniv as dva neb tři kroky ke vratům. „Nechť nedráždí mou trpělivost. Tuším nějakou katastrofu.“

„Proč, velmožný Saffare? Počasí bylo velmi špatné na černém moři. Jest možno, že nemohla dostati se loď až do Trapezuntu a že zahnána byla do přístavu atinského.“

„A kdo ručí nám, Scarpante, že se Jarhudovi vůbec únos dívky v Oděse zdařil?“

„Jarhud není pouze zručný námořník, vážený Saffare, nýbrž též zručný muž.“

„Zručnost vždy nestačí!“ odtušil klidným hlasem maltský kapitán, jenž nepozorovaně stál již několik okamžiků na prahu karavanserailu. Saffar i Scarpante se ihned obrátili, volajíce:

„Jarhud!“

„Konečně jsi zde!“ oslovil ho dosti brutálně Saffar, blíž se k němu

„Ano, vážený Saffare,“ odvětil kapitán, ukloniv se uctivě. „Ano, jsem zde... konečně...“

„A dcera bankéře Sélima?“ ptal se Saffar. „Nepodařilo se ti to v Oděse?“

„Dcera bankéře Sélima,“ odpovéděl Jarhud, „byla mnou unesena, jest tomu as šest týdnů, krátce po odjezdu ženicha, jenž nucen byl provázeti svého strýce kolem Černého moře. Plul jsem neodkladně do Trapezuntu; avšak při tomto počasí za rovnodennosti byla má loď hnána na západ a vzdor všemu úsilí utonula i s mým mužstvem u Atiny.“

„S celým tvým mužstvem?...“ zvolal Scarpante.

„Ano!“

„A což Amasie?“ tázal se živě Saffar, jemuž, jak zdálo se, málo na zkázce Guidary záleželo.

„Jest zachráněna,“... odvětil Jarhud, „zachráněna i s mladou společnicí, již nucen jsem byl zároveň s ní unést!“

„Avšak, je-li zachráněna...“ děl Scarpante.

„Kde jest?“ zvolal Saffar.

„Pane,“ děl maltský kapitán, „osud jest mně, vlastně vám nepřizniv.“

„Mluv přec,“ naléhal Saffar, jehož celé vzezření bylo hrozivé.

„Dcera bankéře Sélima,“ pokračoval Jarhud, „zachráněna byla svým ženichem Ahmetem, jenž nešťastnou náhodou ocitl se na místě ztroskotání se lodí.“

„Jím zachráněna?...“ vykřikl Scarpante.

„A nyní?“ tázal se Saffar.

„Nyní ubírá se pod ochranou Ahmeta, jeho strýce a několika osob do Trapezuntu. Odtud počestují do Skutari, kdež bude do konce tohoto měsíce s Ahmetem oddána.“

„Neřik!“ křičel Saffar. „Jak jsi mohl nechati uniknouti Amasii, místo abyš ji sám zachránil?“

„Byl bych tak učinil s nasazením vlastního života,“ odpovéděl Jarhud, „a nyní byla by již ve vašem paláci v Trapezunte, kdyby mně nebyl Ahmet vše překazil.“

„Ha, jsi nehoden služeb, jež ti byly svěfeny!“ děl Saffar, nemoha zdržeti se zlostného posuňku.

„Račte mne vyslechnouti, vážený Saffare,“ děl konečně Scarpante. „Přítrochu klidu doznáte, že učinil Jarhud vše, co mohl.“

„Vše!“ dodal maltský kapitán.

„Vše není dosti!“ osopil se na Saffar, „jednání se o vyplnění mých rozkazů.“

„Co minulo, to minulo, pane!“ pokračoval Scarpante. „Leč pohleďte do budoucnosti a zkoumejme, jakých výhod nám může poskytnouti. Mohlo se státi, že by nebyla dcera Sélimova z Oděsy unesena. A byla unesena! Mohla zahynouti při ztroskotání Guidary... avšak žije! Mohla již býti ženou Ahmetovou a není jí dosud!... Tedy nic není ještě ztraceno.“

„Ne, nic!“ dodal Jarhud. „Po zkázce mé lodí sledoval jsem Ahmeta a jeho družinu od jich odchodu z Atiny. Cestují beze vši nedůřer a cestou celou Anatolii z Trapezuntu až k břehům Bosporu jest ještě dlouhá. Nuže, ani Amasie, ani její společnice neví, kam Guidara plula. Ba více, někdo nezná ani váženého Saffara ani Scarpanta. Nemohla by tudíž malé té karavaně učiněna býti léčka?...“

„Scarpante,“ děl chladně Saffar, „tuto mladou dívku musím mít. A vzdoruje-li mně osud, budu s ním bojovati.“

„Ano, pane!“ doložil Scarpante. „Mezi Trapezuntem a Skutari, uprostřed těchto pustých krajů, bylo by možno... ba snadno... aby se jí nějaký průvodčí nabídl, jenž by ji přivedl na nepravé cesty, kdež by mohla býti vámi najatými muži přepadena!... Avšak to by bylo násilí a ještě lépe bylo by, kdyby se to mohlo lsti zdařiti.“

„Jakou lsti?“ tázal se Saffar.

„Praviš, Jarhude,“ pokračoval Scarpante, „že ubírá se Ahmet se svou družinou do Trapezuntu?“

„Ano, Scarpante, a tvrdím, že ztráví dnešní noc určitě v rissarském karavanserailu.“

„Nuže,“ tázal se Scarpante, „nemohl bychom předstíráti nějakou nehodu, jež by odloučila Ahmeta od jeho nevěsty?“

„Mám více důvěry v násilí!“ děl brutálně Saffar.

„Budiž,“ pravil Scarpante, „užijeme ho, pakli se lest nezdaří. Avšak nechte mne zde na číhání...“

„Tiše, Scarpante,“ řekl Jarhud, uchopiv jednatele za rámě. „Nesjme více samotui.“

Skutečně vkročili dva muži do dvora. Jeden z nich byl Kidros, hlídač karavanserailu, druhý pak důležitá osobnost, již dlužno čtenáři představiti.

Saffar, Scarpante a Jarhud ustoupili stranou do tmavého kouta dvora. Odtud mohli libovolně vše slyšeti, a to tím spíše, jelikož zmíněný člověk neostýchal se hlasitě a pánovitě mluvit.

Byl to jakýsi urozený Kurd. Jmenoval se Janar.

V moderním zeměpisu sluje tato hornatá asijská krajina, pojímající v sebe bývalou Assyrii a Médii, Kurdistan. Dělí se na Kurdistan turecký a Kurdistan perský, dle toho, zda s Persií či Tureckem hraničí. Kurdistan turecký, tvořící Chebezour a Mossul, jakož i část Vanu a Bagdadu, čítá několik set tisíc obyvatelů a mezi nimi — onoho vznešeného Janara, přibedšeho den před tím se svou sestrou Sarabudou do karavanserailu v Rissaru.

Janar a jeho sestra opustili před dvěma měsíci Mossul, cestující pro zábavu. Ubírali se do Trapezuntu, kde hodlali se několik týdnů pozdržeti. Sarabula, jak byla ve své vlasti jmenována, — čítala as třicet neb dvacet jar a byla již vdovou po třech vážených Kurdech. Tito manželé nemohli věnovati se blahu své choti leč pochřku jen krátký čas. Jich dosud kypřá vdova byla by ráda nalezla útěchu ve čtvrtém manželu po ztrátě tří prvších. Leč bylo to trochu nesnadné, neboť vzdor tomu, že byla bohata a dobrého původu, polekala svým prudkým jednáním a divokou kurdskou povahou každého, kdo se o ruku její ucházel, totiž ucházel-li se o ní vůbec někdo. Její bratr Janar, stav se jejím ochráncem, radil jí, aby cestovala, — náhoda na cestách bývá leckdy veliká. Nuže a to byla příčina, proč obě tyto osoby, opustivše jich Kurdistan, nalézaly se na cestě do Trapezuntu.

Janar byl as pětáctiletý muž, vysoké postavy, s netrpělivým, divokým vzezřením, — jeden z těch chvastounů, kteří přišli na svět jen proto, aby se škaredili. Dle orlího nosu, hluboce vpadlých očí, oholené hlavy, ohromných lisousů byl spíše typu armenského než tureckého. Maje hlavu pokrytu vysokou plstěnou čepicí, obtočenou šarlatovým hedvábím, oděn jsa kabátcem s otevřenými rukávky, zlatě vyšívanou vestou a širokými, až ku kotníkům sahajícími spodky, a opáán jsa vlněným šálem, za nímž bískal se celý zřasená dík, pistolí a jataganů, vyhlížel skutečně strašlivě. Proto též mluvil s ním Kidros s největší úslužností.

„Ano, vznešený Janane,“ pravil Kidros, doprovázejce každé slovo nejdvořilejšími posuňky, „opakuji vám, že přibude sem soude ještě dnes večer a zítra časně z rána vykoná svou prohlídku.“

„Kidrose,“ odvětil Janar, „jste pánem tohoto karavanserailu a nechť vás Allah uškrtí, jestli pečujete, aby cestující byli zde v bezpečí.“

„Zajisté, vážený Janane, zajisté, že pečuji.“

„Nuže, poslední noci nějaký zlosynové, zlodějí, neb podobní, vnikli, — odvážili se vniknouti do ložnice mé sestry, vznešené Sarabuly.“

A Janar ukázal na jedny otevřené dveře ve zdi na pravo.

„Ti lotřii!“ zvolal Kidros.

„A neopustíme karavanserail, dokud nebudou vypátráni, polapeni, odsouzeni a pověšeni,“ děl Janar.

Kidros však nezdál se býti přesvědčen, že by se byla minulé noci nějaká krádež udála. Jisto však bylo, že nepotělitelná vdova, probudivši se ať již z té či oné příčiny, poděšeně vyběhla ze své světnice, křičíc a volajíc bratra, tak že byl celý karavanserail pobouřen a zlosynové, byli-li totiž tu nějak, unikli, aniž by po sobě souchali stop. (Pokr.)